

บทที่ ๕

บทสรุป

สรุปการวิจัย

ในการวิจัยเพื่ออธิบายลักษณะการสูญเปล่าทางการศึกษาของนักศึกษา
วิทยาลัยเทคนิค จำนวน ๕ วิทยาลัย ในระดับวิชาชีพชั้นสูง หลักสูตร ๒ ปี ว่าลักษณะการ
สูญเปล่าทางการศึกษานั้นอยู่ในรูปการออกกลางคัน (Dropout) หรือในรูปการเวียนซ้ำ
กว่ากำหนด (Repetition) และรัฐต้องเสียเงินเพราะการสูญเปล่าในรูปการออก
กลางคันเป็นจำนวนเท่าใด

ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบสมมุติฐาน ๒ ข้อที่ตั้งขึ้นว่า

๑. การศึกษาระดับวิทยาลัยเทคนิคมีเรโซประสิทธิภาพ (Efficiency Ratio)
เท่ากับหนึ่ง

๒. การศึกษาระดับวิทยาลัยเทคนิคมีเรโซความสูญเปล่า (Wastage Ratio)
เท่ากับศูนย์

ข้อมูลเบื้องต้นได้แก่จำนวนนักศึกษาในวิทยาลัยเทคนิคทั้ง ๕ วิทยาลัย เข้าเรียน
รุ่นปีการศึกษา ๒๕๐๘ - ๒๕๑๐ มีจำนวนทั้งหมด ๓,๐๒๒ คน แยกเป็น ๓๐ แผนกวิชา ในการ
รวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ติดตามผลการเรียนของนักศึกษาเป็นรายบุคคลทั้ง ๓,๐๒๒ คน ตั้งแต่
เริ่มเข้าเรียนจนกระทั่งออกจากวิทยาลัย เพื่อต้องการทราบจำนวนปีที่นักศึกษาแต่ละคนใช้ศึกษา
อยู่ในวิทยาลัย และสำเร็จการศึกษาหรือไม่ ผู้วิจัยได้แบ่งข้อมูลออกเป็น ๒ ประเภท

๑. นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษารวมทั้งผู้ที่ใช้เวลาเรียนมากกว่าหลักสูตร กำหนดด้วย

๒. นักศึกษาที่ออกกลางคัน (Dropout) โดยที่ไม่สำเร็จการศึกษา

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้คำนวณเรโซประสิทธิภาพและเรโซความสูญเปล่า

โดยใช้สูตร

$$\text{เรโซประสิทธิภาพ} = \frac{\text{จำนวนปีที่นักศึกษาใช้ตามหลักสูตร}}{\text{จำนวนปีที่นักศึกษาใช้จริง}}$$

$$\text{เรโชความสูญเปล่า} = \frac{\text{จำนวนนักศึกษาออกกลางคัน}}{\text{จำนวนนักศึกษาเขารั้วตอนแต่ละรุ่น}}$$

ขั้นต่อไปทดสอบค่าเรโชประสิทธิภาพ และเรโชความสูญเปล่าที่ระดับความมีนัยสำคัญ ๕ % และคำนวณจำนวนเงินที่รัฐของเสียไปเนื่องจากนักศึกษาออกกลางคัน โดยเอาจำนวนปีคูณกับค่าใช้จ่ายรายหัวต่อปีซึ่งมานับรวม จำนวนเฉลี่ย ใ้ค่าการวิจัยไว้เท่ากับ ๑๐,๑๖๔ บาท

ข อค น พ บ

๑. เรโชประสิทธิภาพรวมในระหว่างปีการศึกษา ๒๕๐๔ - ๒๕๑๐ เท่ากับ ๐ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๕ % เรโชประสิทธิภาพประจำปีเท่ากับ ๐ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๕ % เช่นกัน เรโชประสิทธิภาพแต่ละโปรแกรมจำนวน ๔ โปรแกรมต่ำกว่า ๐ อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งได้แก่แผนกวิชาบัญชีวิทยาลัยเทคนิค กรุงเทพฯ แผนกวิชาบัญชีวิทยาลัยเทคนิคภาคใต้ แผนกวิชาช่างก่อสร้างวิทยาลัยเทคนิคภาคใต้ และแผนกวิชาสถาปัตยกรรมวิทยาลัยเทคนิคภาคพายัพ ส่วนโปรแกรมอื่น ๆ เท่ากับ ๐ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๕ % และเรโชประสิทธิภาพแต่ละวิทยาลัย เท่ากับ ๐ อย่างมีนัยสำคัญที่ ๕ % เช่นกัน

๒. เรโชความสูญเปล่ารวมในระหว่างปีการศึกษา ๒๕๐๔ - ๒๕๑๐ เท่ากับ ๐ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๕ % เรโชความสูญเปล่าประจำปีเท่ากับ ๐ อย่างมีนัยสำคัญที่ ๕ % เช่นกัน เรโชความสูญเปล่าแต่ละโปรแกรมจำนวน ๔ โปรแกรม มากกว่า ๐ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๕ % ซึ่งได้แก่แผนกวิชาการตลาดวิทยาลัยเทคนิค กรุงเทพฯ แผนกวิชาช่างก่อสร้างวิทยาลัยเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แผนกวิชาบัญชีวิทยาลัยเทคนิคภาคใต้ และแผนกวิชาสถาปัตยกรรมวิทยาลัยเทคนิคภาคพายัพ ส่วนโปรแกรมอื่น ๆ เท่ากับ ๐ อย่างมีนัยสำคัญที่ ๕ % ส่วนเรโชความสูญเปล่าของแต่ละวิทยาลัยเท่ากับ ๐ อย่างมีนัยสำคัญ

๓. รัฐของเสียเงินสูญเปล่าไปเนื่องจากนักศึกษาออกกลางคันเป็นจำนวน

๕,๔๔๑,๑๔๐ บาท

ข้อสรุป

เรโชประสิทธิภาพรวมเท่ากับ ๖ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๕% และเรโช
ความสูญเปล่ารวมเท่ากับ ๑ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๕% จึงสรุปได้ว่าการศึกษาระดับ
วิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค ไม่มีความสูญเปล่าทั้งในรูปการออกกลางคันและ
ในรูปการเรียนช้ากว่ากำหนด หมายความว่าการศึกษาในระดับนี้มีประสิทธิภาพตามที่คาดหวังไว้
ถ้าพิจารณาแต่ละวิทยาลัย ปรากฏว่าทั้ง ๕ วิทยาลัยไม่มีความสูญเปล่าทาง
การศึกษาทั้งในรูปการออกกลางคัน และการเรียนช้ากว่ากำหนด สรุปได้ว่าการศึกษาใน
วิทยาลัยเทคนิค กรุงเทพฯ วิทยาลัยเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ วิทยาลัยเทคนิคภาคใต้
วิทยาลัยเทคนิคสกล และวิทยาลัยเทคนิคภาคพายัพ มีประสิทธิภาพสมบูรณ์

ถ้าพิจารณาแต่ละโปรแกรม มีอยู่ ๒ โปรแกรมคือแผนกวิชาบัญชีวิทยาลัยเทคนิค
ภาคใต้ และแผนกวิชาสถาปัตยกรรมวิทยาลัยเทคนิคภาคพายัพ มีความสูญเปล่าทางการศึกษา
ทั้ง ๒ รูปผสมกัน

อีก ๒ โปรแกรมได้แก่แผนกวิชาบัญชีวิทยาลัยเทคนิค กรุงเทพฯ และ
แผนกวิชาช่างก่อสร้างวิทยาลัยเทคนิคภาคใต้ มีความสูญเปล่าทางการศึกษาในรูปการ
เรียนช้ากว่ากำหนดเพียงรูปเดียว

อีก ๒ โปรแกรมได้แก่แผนกวิชาการศึกษาวิทยาลัยเทคนิค กรุงเทพฯ
แผนกวิชาช่างก่อสร้างวิทยาลัยเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีความสูญเปล่าในรูป
การออกกลางคันเพียงรูปเดียว

ส่วนอีก ๑๔ โปรแกรมไม่มีความสูญเปล่าทางการศึกษาในรูปใดเลย

จำนวนเงินที่รัฐต้องเสียไปเนื่องจากความสูญเปล่าในรูปแบบการออกกลางคันที่เกิดขึ้น
บ้างตามโอกาสเท่ากับ ๔,๔๘๑,๑๔๑ บาท

อนึ่ง จำนวนนักศึกษาในบางโปรแกรมมีจำนวนน้อย อาจจะเป็นผลให้การวิจัยนี้
ใกล้เคียงสมมุติฐานเท่าที่ควร อย่างไรก็ตามก็มีความหวังว่าผลการวิจัยนี้ให้ข้อค้นพบเป็นพื้นฐานใกล้เคียง
กับข้อเท็จจริงพอใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาถึงผลกระทบของความสูญเปล่าทางการศึกษาในอนาคตต่อไป

ข้อเสนอแนะ

๑. ผลการวิจัยนี้เป็นการศึกษาลักษณะการสูญเปล่าทางการศึกษาเฉพาะระดับ
วิชาชีพชั้นสูง หลักสูตร ๒ ปีเพียงระดับเดียวเท่านั้น แต่วิทยาลัยเทคนิคได้จัดการศึกษาระดับ
อื่น ๆ อีก เช่นระดับวิชาชีพ (รับจาก มศ.๓) ระดับวิชาชีพชั้นสูง (รับจาก มศ.๕) และ
ระดับฝึกหัดครู ทั้งนี้สมควรจะได้ศึกษาทำนองเดียวกันนี้ในระดับการศึกษาอื่น ๆ ของวิทยาลัย
เทคนิค เพื่อจะได้ออกค้นพบเพิ่มขึ้น และเพื่อตรวจสอบความลักษณะการสูญเปล่าทางการศึกษา
ของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคทุกระดับวิชาอยู่ในสภาพใด และแตกต่างจากผลการวิจัยเรื่องนี้
หรือไม่เพียงใด

๒. ควรจะปรับปรุงการศึกษาในบางแผนกวิชาที่มีความสูญเปล่าทางการศึกษา
ซึ่งได้แก่แผนกวิชาบัญชี แผนกวิชาการตลาดวิทยาลัยเทคนิค กรุงเทพฯ แผนกวิชาช่างก่อสร้าง
วิทยาลัยเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แผนกวิชาบัญชี แผนกวิชาช่างก่อสร้างวิทยาลัยเทคนิค
ภาคใต้ และแผนกวิชาสถาปัตยกรรมวิทยาลัยเทคนิคภาคพายัพ และควรจะได้มีการวิจัยต่อไปถึง
สาเหตุของการที่มีการศึกษาออกกลางคัน และสาเหตุของภาระที่นักศึกษา เว้นช้ากว่ากำหนดที่เกิดขึ้น
ในบางโปรแกรม

๓. เป็นที่น่าสังเกตว่าเงินสูญเปล่าที่รัฐต้องเสียไปนั้นมาจากโปรแกรมที่
เปิดสอนใหม่ ๆ มากกว่าโปรแกรมที่เปิดมานานแล้ว ฉะนั้นผู้วิจัยมีความเห็นว่าการเปิดสอน
โปรแกรมใหม่ ๆ นั้นควรจะพิจารณาวางแผนให้รอบคอบ อาทิเช่นจำกัดจำนวนนักศึกษา
ให้ถึงจำนวนมาตรฐานที่กำหนดไว้ว่าจะเกิดความสูญเปล่าน้อยที่สุด